

άλογαράς ὁ, Κεφαλλ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αράς.

1) Ὁ μισθούμενος τὸν ἵππον διὰ τὸν ἄλωνα τῶν σιτηρῶν Κεφαλλ. 2) Ὁ πάσχων ἀπὸ κήλην Πελοπν. Πβ. ἀλογάρις.

άλογάρι τό, Κορσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Ἴππος: Ἄσμ.

Νὰ σιεῖται, νὰ λιλιζέται ἀπάνω 'ς τ' ἀλογάρι

(λιλιζέται=διασκεδάζω).

άλογάριστα ἐπίρρ. κοιν. ἀλοάριστα Μεγίστ. ἀλουγάριστα βόρ. ιδιώμ. ἀλογάριγα Πελοπν. (Οἶν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλογάριστατος.

Ἀλογίστως, ἀσυνέτως: Μιλῶ-ἐξοδεύω ἀλογάριστα.

άλογάριστατος ἐπίθ. κοιν. ἀλογάριστος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀλογαρίαστος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλουγάριστατος βόρ. ιδιώμ. ἀλοάριστατος Μεγίστ. Σύμ. ἀλοάριστατος Κύπρ. ἀλογαρίαστος Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν. Ὀλυμπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λογαριαστικός < λογαριάζω.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ λογαριασθεὶς, ὁ μὴ ὑπολογισθεὶς κοιν.: Ἀλογαρίαστα εἰσοδήματα-χρέη κττ. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λογαριασθῇ, ἀμέτρητος, ἀναριθμητος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀλογαρίαστα χρήματα 'ξώδεψε. Σκότωσε πονηρὰ ἀλογαρίαστα κοιν. Βιὸ ἀλογαρίαστο Ἦπ. || Ἄσμ.

Κ' ἡ μούλα ἡ κανακαρὰ λογάρι φορτωμένη, λογάρι ἀλογαρίαστο κι ὅλο μαργαριτάρι

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. ἀλόγιαστος 2, ἀμέτρητος, ἀναριθμητος. γ) Ὁ μὴ συνυπολογισθεὶς εἰς τὸν λογαριασμόν, ἐκτὸς λογαριασμοῦ πολλαχ.: Τοῦτο σοῦ τὸ δίνω ἀλογαρίαστο Ἦπ. Πᾶρε καὶ τοῦτο ἀλογαρίαστο αὐτόθι.

2) Μεταφ. ὁ μὴ λογαριαζόμενος, ὁ μὴ κρινόμενος ἄξιος νὰ συγκαταριθμηθῇ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀνυπόληπτος Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Ὁ ἀλογαρίαστος, 'ς ἐμένα ἦρθε νὰ κάμῃ τὸ δαλληκαρὰ! Λακων.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ διευθετήσας μετὰ τινος τοὺς λογαριασμούς του πολλαχ.: Εἶμαι ἀκόμα ἀλογαρίαστος μετὰ τὸν ἔμπορο. 2) Ὁ μὴ λαμβάνων τινὰ ὑπ' ὄψιν του Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Κι ὁ Χάρως ὁ ἀλογαρίαστος τὸν Παναγιώτη πήρεκε (μοιρολ.) Μάν. 3) Ὁ μὴ καλῶς ὑπολογίζων, ὁ μὴ καλῶς σκεπτόμενος, ἀλόγιστος, ἀσύνετος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Ὀλυμπ.) Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ.: Πολὺ ἀλογαρίαστος εἶναι, 'ξοδεύει ὅ,τι τύχη Σαρεκκλ. Ἀλογαρίαστο πρῶμα ποῦ 'ν' ἐκεῖνος ὁ γιός μου! Ὀλυμπ. || Γνωμ. Ἀλογαρίαστος πρᾶματεντής, καθάριος διακονίaris (ἔμπορος ἀσυνέτως σπαταλῶν ἐξάπαντος θὰ πτωχεύσῃ) Ἦπ.

άλογαρις ὁ, Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἴων. (Κρήν.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Οἶν. Τρίκκ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀλουγάρις Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. Σκῦρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις. Ἦ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Πβ. Β 376 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «νέοι ὀχτῶ ξαρμάτωτοι τοῦ Βασιλιοῦ ἀλογάροι».

1) Ὁ τρέφων ἵππους, ἵπποτρόφος Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ. Οἶν. Τρίκκ.) Σάμ. Σκῦρ. — Λεξ. Βλαστ. β) Ὁ ἔχων ἵππους χρησιμοποιοῦμένους πρὸς ἄλωνα Εὐβ. (Κάρυστ.) γ) Ὁ ὀδηγὸς τῶν ἄλωνιζόντων ἵππων Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.): Πολλοὶ ἀλογαρίοι ἐμαζωχτήκανε 'ς τ' ἄλωνα Πελοπν. Συνών. βαλμάς. 2) Ὁ ἐπιβαίνων ἵππου, ἔφιππος Θράκ. (Αἰν.) Ἴων. (Κρήν.): Ἄσμ.

Ἐκεῖ βλέπει τὸν ἄντρα τῆς ἀλογοκαβαλλάρι καὶ με σαράντα φλάμπουρα κ' ἐξήντα ἀλογάροι Κρήν.

Πβ. ἀλογαράς, ἀλογάς, ἀλογατιέρης, ἀλογάτορας, ἀλογάτος.

άλογάς ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλουγάς Θεσσ. (Πήλ.) Πληθ. ἀλογάδες Λεξ. Βλαστ. ἀλογάντ' Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άς. Τὸ ἀλογάντ' Πόντ. ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀλογάντοι. Διὰ τὴν κατάλ. -άντοι πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι γαιδούρι-γαιδουράντ', κλέφτες-κλεφτάντ', ξυλᾶς-ξυλάντ' κττ.

1) Ὁ τρέφων ἵππους ἐνθ' ἄν. 2) Ἴππεὺς Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Παροιμ.

Ἐστάθαν οἱ ἀλογάντ' | κ' ἐπαιξαν οἱ γαιδουράντ'

(ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ κάμουν ὅσα ἄλλοι ἱκανώτεροι ἔπαυσαν κάμνοντες).

Πβ. ἀλογάρις, ἀλογατιέρης, ἀλογάτορας.

άλογατάκι τό, κοιν. ἀλοατάκιν Σύμ. ἀλοατάκι Νάξ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. ἀλοατάτσι Νάξ. (Δαμαρ.) Χίος ἀλογοτάιν Χίος (Καρδάμ.) ἀλουγατάχ' βόρ. ιδιώμ. ἀλεβατάτσιν Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ. ἀλόγατα. Τὸ ἀλεβατάτσιν ἐκ τοῦ ἀλεβον παρὰ τὸ ἄλογο.

1) Μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ μικρόσωμος ἵππος κοιν. Συνών. ἀλογάκι 1. β) Μικρὸν τεχνητὸν ἄλογον χρησιμεῖον ὡς παιδικὸν ἄθλημα σῆνηθ. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀλοατάκιν τῆς θάλασσης, ὁ ἰχθύς ἀλογάκι 2, ὁ ἰδ., Σύμ.

3) Ὑπὸ τοὺς τύπ. ἀλογατάκι ἢ ἀλοατάκι τοῦ Χριστοῦ-τῆς Παναγίας-τ' αἰ-Δημήτρι, τὸ ἔντομον ἀλογάκι 3, ὁ ἰδ., Σύμ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ.

άλογατένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεβατένος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο, παρ' ὃ καὶ ἀλεβον, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐξ ἵππου προερχόμενος ἢ εἰς ἵππον ἀνήκων, ἵππειος. Συνών. ἀλογήσιος, ἀλογινός, ἀλογίτικος.

άλογατιέρης ὁ, Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀλόγατα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιέρης.

Ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ φροντίζων διὰ τὸν ἵππον, ἵπποκόμος. Πβ. ἀλογαράς, ἀλογάρις, ἀλογάς, ἀλογάτορας, ἀλογάτος.

άλογάτορας ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ. ἀλόγατα.

Ὁ ἔχων ἢ τρέφων ἵππους. Πβ. ἀλογαράς, ἀλογάρις, ἀλογάς, ἀλογατιέρης, ἀλογάτος.

